

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2010. június

XVII. évf. 6. szám

“Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk...”

Filippi 4,20

Egy 1938 novemberében lejátszódott esemény jutott eszembe a „fölöttünk“ röpködő nyilatkozat és parlamenti állásfoglalás-háború láttán. Anyai nagyapámat az 1938-as őszi mozgósításkor a Csehszlovák Köztársaság védelmére hívták be, sok ezer felvidéki magyarral együtt. A Münchener Egyezmény, majd a bécsi döntés értelmében azonban értelmetlenné vált a további katonai szolgálat, s így az egységénél szolgáló magyarok megegyeztek, hogy hazamennek az immár határon túl levő falvaikba. A hadsereg regulája szerint azonban katonaszökevényekké váltak, akiket – mivel egy csehszlovák egység elfogta őket – a hadbíróság gyorsított eljárással halálra is ítélte. Egy pajtában őrizték őket a hajnali ítéletvégrehajtatásig. Az egyik szlovák őr, aki magyarul is tudott, és maga is látta a helyzet lehetetlen voltát, megsúgta a foglyoknak, hogy nem fog mindig éberén figyelni, igyekezzenek folytatni a megkezdett szökést, remélhetőleg sikeresebben. Nem volt választási lehetőség, s így hajnalban már javában lóttek a csehszlovák katonák a szökevények után, viszont az ellenség egyenruháját viselő néhány emberre az előrenyomuló magyar egységek is tüzet nyitottak, gondolván a csehek támadást készítenek elő. Végül a menekülő fölötte süvítő golyózáporban sikerült meggyőzni a magyar egységet, hogy a feljükk kúszó “idegen” katonák már nem katonák, hanem hazafelé igyekvő felvidéki magyarok. A szerencsés befejezés azonban még váratott magára. Előbb “csehszlovák hadifogolyként” a Kormányzó kassai bevonulásánál kellett “statisztálniuk”, hogy ezzel is emeljék a Magyar Királyi Honvédség harci dicsőségét. Ez addig tartott, amíg egy gyalázkodó kassai polgár szitkozódva le nem köpte a nagyapámat, mint ilyen-olyan cseh megszállót. A tettegességig fajuló incidens után nagyapám egy kitüntetéssel és magyar zászlóval lett megjutalmazva. Erről a történetről 18. születésnapomat követően szereztem tudomást a legilletékesebbtől, amikor meghatódva olvastam az ajándékba kapott “Felvidékünk honvédségünk” c. könyvet.

Bár kevésbé éles helyzetben, de most is valami hasonló történik. Két tűz között próbáljuk meggyőzni anyaországi döntéshozóinkat arról, hogy mi minden körülmények között magyarok vagyunk. Sőt magyarok vagyunk, és voltunk akkor is, amikor számukra csak teher, munkahelyet fenyegető olcsó munkaerő, ukrán, román, cseh, esetleg “jugo” voltunk. De, kérjük a honi érdekeiket mindennél előbbre helyezőket, higgyék el nekünk, hogy nagyon kellemetlen érzés “gyepű-magyaroként” statisztálni egy olyan “díszmenetben”, amely ismét rajtunk csattan az ostor.

Igaz, a (állam)polgárság kérdésében számunkra sokkal mérvadóbb a parlamenti döntés és ellendöntés pergő-

tüzében az, amit Pál apostol ír a Filippi gyülekezetéhez írt levelében. Nekünk polgárjogunk van a mennyben, nem lehet parlamenti törvénnyel megvonni és érvénytelen népszavazással ellehetetleníteni. Onnan mindig egyértelmű jelzést kapunk a bennünket fogadó szeretetről, sőt onnan jön az igazi megoldás, az Üdvözítő. Nem átmeneti, emberek által kisebb-nagyobb többséggel megválasztott, vagy újraválasztásáért mindenre képes, hanem az aki mindenható Úr, Isten által elküldött. Olyan, aki minket erre a mennyi polgárságra megfellebbezhetetlenül kiválasztott, hogy ne aggódjunk hangoskodó Heródesek és Pilátusok között sem, hanem hűséggel várjuk Őt, aki nem feláldoz minket pilla-

Tivadarfalva református temploma

natnyi érdekeinek megfelelően, hanem feláldozta önmagát a mi üdvösségünk érdekében. Ő az, aki megtart minket hitben, reménységben, szeretetben, az anyanyelvhez és anyanemzethez való hűségben is.

Csoma László

Nemcsak kenyérrrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 44. része

Amikor ez a prófécia elhangzik, talán Jeremiás sem gondolta azt, hogy ez lesz az utolsó megörökített szolgálata. Nekünk, olvasóknak sem az jut eszünkbe e rész után, hogy tovább már azok a próféciák következnek, amelyeket korábban mondott el Jeremiás. De hiába keressük a halálhírét, sem a sorokban, sem a sorok között nem jelzi Báruk, hogy tud Jeremiás haláláról. De, még ha így is történt volna, (úgy vélem Illés és Elizeus elvállása alapján), az ÚR szolgájának tanítványa nem a hétköznapi gyásszal és tragédiaként éli meg mestere elvesztését, hanem a személyes hírnél fontosabb híradást menti, őrzi meg, az ÚR üzenetét. Mert abban él tovább tanítója. Méginkább pedig abban lelhet vigaszt, amit minden Istent kételkedés nélkül hívó ember tud, hogy a hű szolga az ÚR jutalmát maradéktalanul csak az Ő országában nyerheti el, amit Krisztus által mi is várunk... De hogy ne legyen várakozásunk hiába elfecsérelt idő, figyeljünk a próféciára.

Az előző fejezet eseményei elvonnatták figyelmünket arról a veszélyről, ami az Egyiptomba menekülteket menekülésük után várja. Így azt gondolhatnánk, az ÚR csak azért hozza fel ellenük szolgáját Nebukadneccart, mert nem maradtak saját országukban. Most Isten üzenetéből döbbenhetünk rá, nem! Ha ugyanis otthon a pogánykodás, a szövetszegés számonkérésekor a királyra, a vallási vezetőkre lehetett hárítani a felelősséget, azt Egyiptomban nem tehetik. Most már egyenként terhel az mindenkit, aki elköveti, aki nem tartja meg. Az első versben felsorolt városok jelzik, hogy mennyire szétszóródtak a menekültek. S már az is csoda, hogy még egyáltalán valamilyen ünnepi alkalomra hajlandók voltak összejönni. Talán zsidó ünnepre gyülekeztek össze, de már az sem bizonyos, mert a Jeremiásnak mondott válaszok alapján valamilyen pogány ünnepet is elképzelhetünk. De ismerve Jeremiás eddigi prófétálási gyakorlatát (az ÚR üzenetét mindig nagyobb hallgatóság előtt igyekezett tovább adni, hogy ne keveseket szólítson meg), az ünnepben

nem tévedhetünk. Az is valószínűnek látszik, hogy a megérkezés után hosszabb idő telt el, mert sok olyan asszony szólal meg, akik már nem tudják, hogy a zsidó férfiak vallási vitájába nők nem szólhatnak bele. Ők akár már egyiptomiak is lehetnek, akik zsidó férfakkal élnek együtt és dicsekszenek azzal, hogy férjeik tudtával (vagy útmutatása alapján) „sütik a süteményt”, amik a pogány isteneknek bemutatandó áldozathoz kellene. A legnagyobb veszély jelzései ezek. Az ÚR prófétáján keresztül nagy részletességgel és történelmi összefüggésben emlékezteti őket elődeik bűneire, amelyek miatt sorsuk rosszra fordult. S most újra elfelejtik az első parancsolat tiltó mondatát: „Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem”. Újra kezdik a bálványozást, a vége pedig nem lehet más, mint az ÚR haragjának pusztító áradása. Megmenekültek ugyan, de elveszítik lassan az Istennel való kapcsolatukat. Ennek a bizonyítéka az, ahogyan ellent mondanak az ÚR üzenetét tolmácsoló Jeremiásnak. Azért áldoznak „az ég királynőjének”, mert amíg ezt tették elődeik még Júdában és Jeruzsálemben, addig jó dolguk volt. (Ez az istenség nem egyiptomi bálvány, hanem kánaáni, és a nők bálványozták első sorban még Manassé király uralkodása (695–641) idején, amikor más istenek imádását is engedte a király, s mégis sokáig béke és jólét volt Júdában). Hiába az intó tanulságok felidézése, a múlt nem döbbsenti meg őket. Megint nem azt látják, amit Isten mutat nekik, hanem amit ők akarnak látni. Jeremiás hiába próbálja elmagyarázni nekik, hogy az idegen istenek imádása miatt haragudott meg az ÚR, és büntette meg népét. Az, hogy a büntetés nem közvetlenül a bűn elkövetése után következett be, nem azért volt, mert más istenek védtek őket, hanem mert Isten hosszútúron megtérést várt. De végül is megelégette a hiába való várakozást, és bekövetkezett a büntetés. „Nem az ég királynője kultuszának a megszakítása volt tehát a katasztrófa oka, hanem annak folytatása Manassé idejében és újra elkezdése Jósias halála

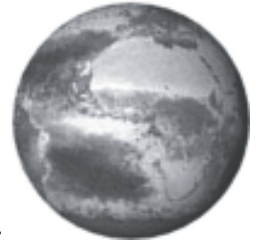
után. Jeremiásnak ez a nézete teljesen megegyezik a 2Kir 23: 26–27-ben olvasható gondolattal”. (Jub. kommentár) Ez a Jeremiás által hirdetett történelemszemlélet tehát a későbbiek során hivatalossá is vált. A szent iratok összeállítói sem értelmezték ezt másként... A prófécia utolsó szakaszában az ÚR visszavonhatatlan ítéletét kell a prófétának kihirdetnie. Az Egyiptomba menekültek közül kevesen maradnak meg. Teremtőjük, szövetségesük segítségével a lelki sorvasdás után elkerülhetetlen a testi pusztulás is. Az ÚR e próféciát azzal fogja megpecsételni, hogy Hofra fáraót ellenségei kezébe adja.

„Az Egyiptomba menekült zsidók teljesen felőrlődtek részint az egyiptomi trónvillongások, részint Nebukadneccar 568–67-es hadjárata során. Hofra fáraót (588–569), akit a 30. vers említ, a későbbi Amasis fáraó buktatta meg és vetette fogságba, ahol végül is megfojtották. Jeremiás próféciája tehát beteljesedett rajta: Isten az ellenségei kezébe adta. A 44. részben elbeszélteken kívül nem hallunk többet Jeremiásról. A küzdelem, amelyet egy életen át folytatott honfitársaival, látszólag eredménytelen volt. Az Isten által rábízott ige, amelynek végig hűségese hirdetője volt, mégsem „tért vissza üresen” (Ézs 55:11), hanem nemzedékeken át formálta és formálja Isten népének gondolkodását.” (Jub. kommentár).

Ima: Mennyei kegyelmes Atyám a Jézus Krisztus által! Lélekben és ismeretben ismét közelebb engedted magadhoz akarod kijelentése által. Add, hogy ahogyan Te akarod, úgy ragaszkodjunk Hozzád mindenkor. Ha Fiad példáját követve engedelmesen szolgálunk, senki, semmi el nem szakíthat Tőled. Te Krisztusért átviszel minden viharon, sőt a halálon át is életre, örök életre találunk országodban. Földi vándorlásunkat vezesd Szentlelked és Igéd útmutatásával, hogy naponta növekedjen hitünk és teremjünk áldásodra méltó jó gyümölcsöket. Tarts meg szeretettel, közel és távol valókkal egyetemben - a mi Urunkért, Jézusunkért!
-id. f.-

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Egy ateista megtérése és halála

Életének nagyobb részét a brit ateista Antony Flew valláskritikusként élte le. 2004-ben viszont mindenkinek arról szólt, hogy hitre jutott. Idén 87 éves korában hunyt el.

Antony Flew a darwinista-materialista filozófia egyik legvehemens képviselője volt, s évtizedeken át radikálisan elutasította Istent. A filozófus példaként ható Flew indította el ateista útján Richard Dawkinst, „Az istenörület” c. könyv szerzőjét. Könyveiben, így pl. „Az Isten és a filozófia” vagy „Az ateizmus elfogadása” címűekben azt a nézetet képviselte, hogy addig ateistának kell maradnunk, amíg kétségbevonhatatlan istenbizonyítékra nem lelünk. Ilyen életmű után igencsak meglepő volt, hogy 2004-ben egy interjúban Flew nyilvánosságra hozta, mégis csak hisz Istenben. Miután utánajárt a bizonyítékoknak, és felfedezte Istent – nyilatkozta. A tapasztalati bizonyítékok közé sorolta, hogy azért is kell lennie Istennek, aki a világmindenséget létrehozta, s ebből a tényből számos filozófiai következtetés adódik. 2007-ben Flewnak megjelent az a könyve, aminek a címe:

„Van Isten – hogyan változtatta meg véleményét a világ leghírhedtebb ateistája.” Ebben leírja,

hogyan tért meg ateizmusából. Flew Londonban született 1923-ban. Előbb japánul tanult, majd filozófiát és történelmet. 1949-től Oxfordban filozófiából docenskedett. 20 éven át egyetemi tanár volt több helyen. Két dolog volt számára döntő jelentőségű az ateizmussal történt szakításban. Az egyik: növekvő egyetértése Albert Einsteinnel, aki szerint a fizikai univerzum komplexitása mögött hallatlanul magasrendű intelligencia húzódik meg. A másik: a minden elképzelést felülmúló összetettség csak úgy magyarázható meg, ha ezt intelligens forrásból származtatjuk. Példaként említette még a DNS hihetetlenül nagy összetettségét, aminek ekkora szervezettsége egy mögöttes értelem létezése nélkül elképzelhetetlen. Lassan eljutott Flew a filozófia és a komplexitás Istenéről a keresztyének és a zsidók személyes Istenéig. Erről így írt: „Isten személy, de nem olyan személy, akivel csak úgy beszélgethetünk, fecsegetünk. Ő a végső létező, a mindenség Teremtője.” Szemléletváltozása után sem nevezte magát keresztyénnek, hanem inkább „negatív ateistának” vagy deistának. (livenet.ch - 2010-05-07 - dr. békefy-röhrig klaudia - www.reformatus.hu)

LELKÉSZCSALÁDOK HETE DEREGNYŐN

A Református Tanulmányi Központ és a Szlovákiai Magyar Református Lelkészek Egyesülete **2010. augusztus 16-21 között**, hatodik alkalommal szervezi meg a Lelkészcsaládok Hetét, amelyre szeretettel hívjuk meg azokat a lelkészcsaládokat, akik kellemes környezetben pihenéssel és testvéri közösségben kívánnak eltölteni egy tartalmas hetet. Felvidék keleti régiójában a történelmi és építészeti emlékek mellett a közeli (22 km) Sirava tó nyújt kikapcsolódási lehetőséget a résztvevők számára.

Részvételi díj teljes ellátással 60 Euró, függetlenül a családok létszámától.

Jelentkezni a deregnyői Református Lelkészi Hivatalban, vagy a következő tel. számokon lehet:

00421 56 6282560

Mobil: 00421 908 035094,

vagy csoma@copusnet.net e-mail címen lehet.

Csoma László, ref.lelkész

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f a n a l

JÚLIUS

2010

1.	Cs.	1Sám	1,19-28
2.	P.	1Sám	2, 1-11
3.	Sz.	1Sám	2,12-26
4.	V.	1Sám	2,27-36
5.	H.	1Sám	3
6.	K.	1Sám	4, 1-11
7.	Sz.	1Sám	4,12-22
8.	Cs.	1Sám	5
9.	P.	1Sám	6, 1-12
10.	Sz.	1Sám	6,13-21
11.	V.	1Sám	7
12.	H.	1Sám	8
13.	K.	1Sám	9, 1-13
14.	Sz.	1Sám	9,14-27
15.	Cs.	1Sám	10, 1-16
16.	P.	1Sám	10,17-27
17.	Sz.	1Sám	11
18.	V.	1Sám	12
19.	H.	1Sám	13
20.	K.	1Sám	14, 1-15
21.	Sz.	1Sám	14,16-35
22.	Cs.	1Sám	14,36-52
23.	P.	1Sám	15, 1-15
24.	Sz.	1Sám	15,16-35
25.	V.	1Sám	16, 1-13
26.	H.	1Sám	16,14-23
27.	K.	1Sám	17, 1-14
28.	Sz.	1Sám	17,15-25
29.	Cs.	1Sám	17,26-36
30.	P.	1Sám	17,37-47
31.	Sz.	1Sám	17,48-58

J Ú N I U S

Lk	14, 1-6
Lk	14, 7-14
Lk	14,15-20
Lk	14,21-27
Lk	14,28-35
Lk	15, 1-7
Lk	15, 8-10
Lk	15,11-16
Lk	15,17-24
Lk	15,25-32
Lk	16, 1-12
Lk	16,13-18
Lk	16,19-26
Lk	16,27-31
Lk	17, 1-6
Lk	17, 7-10
Lk	17,11-19
Lk	17,20-30
Lk	17,31-37
Lk	18, 1-8
Lk	18, 9-14
Lk	18,15-17
Lk	18,18-27
Lk	18,28-34
Lk	18,35-43
Lk	19, 1-10
Lk	19,11-19
Lk	19,20-27
Lk	19,28-40
Lk	19,41-48
Lk	20, 1-8

GYÜLEKEZETEINK életéből

Mikor az alvók fölébrednek

Jimi Hendrix, a kivételes tehetségű amerikai gitáros mondta a következőket a zenéről: „A hit az elektromosság révén jut el az emberekhez. Ezért játszunk olyan hangosan... Azt akarjuk, hogy hangunk egyenesen az emberek lelkét érintse meg. Így aztán egyszerűen kiderül, van-e valami bennük, amit fel lehet ébreszteni. Mert sok ember voltaképpen csak alszik egész életében.”

Hogy a hit milyen dallamot kifejező módon jut el az emberhez, nem olyan fontos. Lehet az hegedű, zongora, hárfa, elektromos gitár, s emberi hang, ének egyaránt. A lényeg valóban az, hogy ez a hang eljusson oda, ahol Isten akar cselekedni az emberrel, abba a szférába, ahol a világi, az anyagi nem tehet semmit, vagy ha mégis, inkább rombolást hajt végre, s tönkreteszi azt, amit Isten előzőleg már felépített. Az ember a dallamok zajában csöndre lel, csodás és önkéntes kényszer, amely a Szentben való elmerülésbe, az Isten tiszteletére vezet. S ha tisztelet, akkor egyben az Ő dicsőségében és dicsőségére való lét pillanata is a teremtés, amikor létrejön, felhangzik, s a hallga-

tás és az átélés pillanata egyaránt. S Isten számára mindig nyilvánvaló, látható, „kiderül”, amikor az alvók fölébrednek! Erre a belső csöndben való ébredésre van szüksége az embernek leginkább az életében. Gabriel García Márquez, a „Száz év magány” írója a kérdést, hogy miért, a következőképpen válaszolja meg, „A zene rendet teremt a csöndben”. A zene, a dallamok harmóniája úgy csöndesít, hogy közben fölébreszt és megtölt, szebbé teszi az életünket. S ezért a csöndért, a rendért, az Istennel, a Szenttel való találkozásért keressük a templomok áhítatát is.

Abaúj-tornai Egyházmegye április 25-én tartott kassai kórustalálkozóján ez ébresztgetés nem volt hiábavaló. Keresünk-e fájó pontokat, hogy kevés kórus érkezett, hogy a templom sok széke üresen maradt? Talán fölösleges. Az énekekből fölhangzó ima nemcsak a jelenlévőkért szólt, s Isten hatalma által a legmélyebb és legtávolabbi zugokban is hatni képes.

A találkozón az egyházmegye négy gyülekezeti kórusa tette szebbé ezt a vasárnap délutánt: a kassai, berzetei, szádalmási és rozsnói gyülekezetek kórusainak éneke hangzott fel. Vendégkórusokként a kassai gyülekezet testvérgyülekezetének, a

partiumi, érmihályfalvai „Musica Sacra” kórus énekelt, s exkluzív résztvevőként a Liszt Ferenc-díjas Berkesi Sándor karnagy által vezetett nagy múltú debreceni református kollégium énekarának, a Kántusnak csodálatos éneklését hallgathatták meg a résztvevők.

A kórustalálkozó délután 15:00 órától kezdődött a református templomban a helybeli lelkész, Orémus Zoltán esperes köszöntésével, és a 98. zsoltár verseihez fűződő igemagyarázatával. „Isten választott népe a történelem folyamán folyamatosan üldöztetéseket szenvedett, hasonlóképpen Jézus Krisztus halála és feltámadása után a keresztyének is sorsuk alakulásában mindig Isten szeretetét, segítségét és jóságát értették meg. A hálaének, Isten dicsérete, mindig ezért hangzott. Ma is van ok arra, hogy énekkel dicsérjük az Urat, mert ma is átéli az ember Isten szabadítását. S amikor nincsenek új énekek, az azt jelenti, hogy ezt a szabadítást nem tapasztaljuk. Ha jobban figyelünk Istenre, Jézus Krisztusra, az új énekek is megfogalmazódnak, felhangzanak. Az új ének áldásait a gyülekezetekben és saját életeinkben is tapasztalhatjuk.”

A kórusok programjában elsőként Mudi Henrietta lelkész-nő vezetésével a Kőrösi gyülekezet kórusa énekelt. A rövid ideje működő énekkar fegyelmelzetten és odafigyelve énekeltek. Isten előtti elcsöndesedést szolgáló énekük áldásos jelenlét volt a találkozón. A szádalmási gyülekezet ugyancsak fiatal énekpara főként templomi istentiszteleti alkalmakon, esküvő-

kön, és magyarságmegtartó rendezvényeken szolgál éneklésével. A jelenlegi gyülekezeti éneklés igazi képviselői, a találkozóra mindenki által jól ismert énekeket hoztak magukkal. A rozsnyói énekkar 2000 után alakult, a találkozón nyolc taggal léptek föl, főként ifjúsági énekeket és a református énekeskönyv „Itt van Isten köztünk” kezdetű dicséretét adták elő.

A kassai gyülekezet kórusa 2003 óta működik, vezetője Kovácsné Palcsó Edit. Az ő előadásukon érezhető volt az összeszokottság, ezért komolyabb művek előadásával is próbálkoztak, a 77-ik zsoltárt, Haydn művet és Berkesi Sándor feldolgozást is hallhattuk tőlük.

Kassa testvérgyülekezetéből Érmihályfalváról érkezett vendégkórus tagjai 2004-től énekelnek együtt. Mottójuk Kodály Zoltán mondása: „Legyen a zene mindenkié!” A hattagú énekkar igazán nehéz dallamokkal kápráztatta el a Kassai-

akat. Repertoárjukban Praetorius - Pünkösdi énekek, Haydn 41. zsoltára, és Claude Goudimel két zsoltárfeldolgozása szerepelt.

A délután fénypontja a Debrecenből érkezett Kollégiumi Kántus előadása volt. Az énekkart 1739-ben Maróthi György alapította, vegyeskarként 1954 óta működnek. Jelenlegi karnagyuk, Berkesi Sándor vezetésével nemcsak Magyarországon, hanem külföldön is ismertté és elismertté váltak.

Kassai programjuk előtt bevezető szavaiban örömet fejezte, ki hogy a sok szép csiszolt hangú énekes gyűlt össze a találkozón. Különösen értékelte azt, hogy minden kórus tisztában volt a képességeivel, lehetőségeivel és korlátaival, s mindenki annyit vállalt föl, amennyit képes volt teljesíteni. De fölvetette azt a kérdést is, hogy a kórusok munkája és a hasonló találkozók, vajon kamatoznak-e a gyülekezeti éneklés meg-

szólalásában. Véleménye szerint a helyes ritmusnak a gyülekezeti éneklésben mindenképpen meg kell jelennie. Ebben próbált a jelenlévők segítségére lenni azzal, hogy egy éneket tanított meg olyan hangzásban, ahogy azt valójában énekelni kellene. A 196. dicséretet Gárdonyi Zoltán feldolgozása alapján mutatták be a jelenlévő kórusok, az énekléssel pedig segítségükkel a jelenlévők is megpróbálkoztak. A bemutatott ének kapcsán a Berkesi Sándor elmondta, hogy arra a reneszánszból ránk maradt tánc karakter jellemző, amely az európai énekek megtermékenyítője, s hatásai még a magyar népdal-éneklésben is fellelhetőek. Az énektanulásnál elsősorban a ritmus betartására hívta föl a figyelmet, valamint arra, hogy egy-egy szótagot időben ott merjünk hagyni, nem nyújtva azt a végtelenségig. Ettől lesz szép, élő, és örömteli az ének hangzása.

A találkozót a Kántus előadása zárta, igazi zeneművészeti élménnyel gazdagítva a délután eseményeit. Felhangzottak Varga László átíratában Charpentier - Te Deum, Georg Friedrich Händel - Áld téged, Úr, Berkesi Sándor - 80. zsoltárfeldolgozása, Terényi Ede - Ady magyar zsoltára, Lisznyay-Révész - Megváltva, Kodály 121. genfi zsoltára és Kocsár Miklós - Exsurge cor meum című művek.

A zenét szigorú reformátorunk Kálvin János is nagyra értékelte: „A zene Isten ajándéka, ha pedig az, akkor az Ő dicsőségére kell vele élnünk.” - mondta. A találkozón résztvevők Istennek hatalmas ajándékát érezhették a zene áldásaiban, s adja az Úr, hogy ez ne csak az ehhez hasonló kórustalálkozón, hanem a gyülekezeti éneklésben is minden istentiszteleten megtörténjen.

Fecsó Yvett

... és hazaértem!

Hosszú út vezetett a református hithez és a 2010 május 16.-i konfirmálásomhoz a hardicsai református templomban, amit a helybeli gyülekezet előtt 79 évesen tettem.

Hollandiában születtem magyar szülőlként gyerekeként és katolikus templomban lettem megkeresztelve. Iskolás éveimet Párizsban kezdtem, majd a genfi Kálvin János gimnáziumban folytattam, ahol hét éves kemény tanulás után leérettségiztem. Ez a gimnázium erős hatással volt a későbbi életemre, szellemi fejlődésemre. A genfi egyetem elvégzése után kivándoroltam Kanadába, majd az Egyesült Államokba, ahol tovább tanultam és ledoktoráltam. Ebben az életszakaszban a mindennapi gondok, a megélhetés, a családdal való törődés töltötte ki az életemet. Dolgoztam kutatóként a Szabad Európa Rádiónál, tanítottam amerikai, német és török egyetemeken. Szüleimnek köszönhetően mindenütt magyar maradtam, és igyekeztem mindenhol a magyarság ügyét szolgálni. Nyugdíjazásom után Magyarországon telepedtem le.

Mint sok más embernek, az én életem is egy meg nem álló hullámvasút volt, de Isten mindig erőt és bátorságot adott ahhoz, hogy a mélypontokból felemelkedjek, és a nehezségeket leküzdjem. Ugyanakkor éreztem, hogy egyszerre világpolgár és hontalan ember vagyok, aki keresi lelki és testi gyökereit, az igazi keresztyén boldogságot és örömteljes felszabadultságot. Az egyik ilyen mélypont után találkoztam a mostani feleségemmel, aki akkoriban szintén egy fájdó **életcsapáson** esett át. Így egymás támasza lettünk, és kölcsönös lelki erővel tudtunk új életet kezdeni. Ekkor arra is rájöttem, hogy nincs véletlen az ember életében, minden, ami velünk megesik az Isten akaratával, jelenlétével és segítségével történik.

Az egyik kutatómunkám révén kerültem a kaliforniai Redwood City-ben levő magyar református közösséghez és az ottani nyílt szívű emberekhez, majd a református nejem szülőhelyén a hardicsai református gyülekezethez.

Mélyen éreztem szívemben és lel-

kemben, hogy az isteni gondviselés velem volt, és megmutatta nekem az Ő akarata és szeretete által számomra kijelölt utat. A bennem levő lelki úr fokozatosan, de biztosan feltöltődött. Ahogy Kálvin János a genfi híveinek hirdette: Post Tenebras Lux, én is egyre tisztábban és fényesebben láttam a sötétség után a világosságot. Most már biztosan tudom, hogy aki igaz szívvel és lélekkel hisz Istenben és életét Reá bizza, az megtalálja a Hozzá vezető utat. Konfirmációm után nagyon boldog vagyok, köszönettel tartozom ifj. Demes Tibor hardicsai református lelkésznek a gondos felkészítésért és együtt folytatott beszélgetésekért.

Reisch Alfréd

Pontosság, hűség, megbízhatóság

„Aki nékem szolgál, engem kövessen... és aki nékem szolgál, megbecsüli az Atya.”

Szinte minden emberre vonatkozik, hogy vannak jellegzetes tulajdonságai, melyek visszatükrözik alapvető egyéniségét.

Gönczi Árpád szürnyegi gondnokhelyettes testvérünkre a pontosság, hűség és a megbízhatóság jellemző. Ezek olyan örökértékű emberi tulajdonságok, melyeket nem akárkikről írhatunk le nyugodt szívvel és tiszta lelkiismerettel.

Május elsején töltötte be életének 50. életévét, mely alkalmából a vasárnapi istentisztelet keretén belül köszöntötte lelkésze, Demes Tibor. Megköszönve odaadó, hűséges szolgálatát, hangsúlyozta, hogy el sem tudjuk képzelni, mi lenne, ha ő nem volna nekünk. Évtizedek óta ellátja a harangozói tisztséget (átvéve édesapja buzgó áldozatkészségét egyháza iránt, aki a múltban hosszú ideig volt gondnoka gyülekezetünknek).

Vannak emberek, akik, ha tesznek valamit a közjóért, szeretik felhívni magukra a figyelmet, hogy az emberek lássák... A mi Árpád testvérünk nem közéjük tartozik. Szinte észrevétlenül, szótlánul végzi a dolgát. Alkalomról-alkalomra kapu-

kat nyit, befűt, harangozik, járdát seper, havat hány, hogy minden szép rendben legyen, mire a hívek az Isten házába érkeznek. S mindezt a világ legtermészetesebb módján.

Közben magánemberként a vajáni hőerőmű villanyszerelő szakmunkása, ifjúsága óta és otthon is jut ideje idős édesanyja támogatására, ha a helyzet úgy kívánja.

Szeretetteljes légkörben adta át a há-

la virágcsokrát és a gyülekezet ajándékát Tusai Viktor gondnokunk és Tarbaj László gondnokhelyettesünk jókívánságaik kíséretében. Ezután a presbiterek egy-egy kézszorítással fejezték ki elismerésüket és megbecsülésüket.

Isten óvja életét, és adjon jó egészséget testvérünknek, hogy ígérete szerint továbbra is végezhesse áldásos munkáját közöttünk.

Demes Tiborné, Szürnyeg

Kézzől Kézre

– a nagy cserebere, Beszámoló a Czézinger Tamásnak szervezett jótékonyági akció sikerességéről

2010. április 21-e és 24-e között különleges jótékonyági akciónak adott otthont a Révkomáromi Református Gyülekezet, melyet a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Diakóniai Központjával közösen rendezett meg.

Szerdától szombatig a gyülekezet önkéntes fiataljai várták a gyülekezet udvarában felállított asztaloknál mindazokat, akik szerettek volna megszabadulni működésképes, ám feleslegessé vált elektronikai cikkeiktől, játékaiktól, lakásdíszeiktől, sporteszközeiktől, könyveiktől, vagy épp ellenkezőleg: szükségük volt ezekre a dolgokra.

Számos tárgy érkezett és cserélt is gazdát. A könyvek nagy részét a Könyv Napja alkalmából a Selye János Egyetem Könyvtára adományozta. A Nőegylet tagjai pedig mindig gondoskodtak arról, hogy legyen harapnivalója az estére bizony már fáradt önkénteseknek.

Szabott ára természetesen semminek sem volt, mindenki saját lehetőségeihez mérten adakozhatott. A gyűjtéssel a súlyosan beteg gútai kisfiú, Czézinger Tomika gyógykezeléséhez szeretnénk volna hozzájárulni. Másik célunk a környezettudatos élet népszerűsítése volt. Hiszen rengeteg tárgy vesz bennünket körül, melyre igazából semmi szükségünk, és számtalan megunt dolog kerül a szemébe, ami egyébként másoknak nagy segítséget jelenthetne, vagy örömet szerezne.

Különösen emlékezetes marad előttem annak a férfinak a tekintete, aki hirtelen megpillantotta az évek óta keresett kedvenc könyvét. És a rózsaszín póni adományozójának ezúton üzenem, hogy másnap a vasárnap iskolában találkoztam egy kislánnyal, aki átszellemülten szorongatta a lovat a kezében, és a viláért sem lett volna hajlandó megválni tőle még egy percre sem.

A szervezők minden este meglepetés programmal kedveskedtek az arra járóknak. Szerda este a Selye János Gimnázium bibliaköre, a Gimilfi szolgált, csütörtökön a komá-

romi gyülekezet dicsőítő csoportja adott koncertet. Pénteken Cseri Kálmán Álom vagy valóság című színdarabját adta elő a gyülekezet színjátszó csoportja.

Szombaton bemutatkozott a Gedeon Társaság, végül az apácaszakállasi Cédrus dicsőítő zenekar koncertje zárta le a programsorozatot.

Istennek hála nem volt hiábavaló a munkánk. A tervezett 200 helyett 1357,63 € és 9500 Ft gyűlt össze a Czézinger család számára. Kérünk mindenkit, hogy hordozza imáiban a műtét előtt álló kisfiút és családját.

Tapasztalatainkat szívesen megosztjuk más gyülekezetekkel is, hiszen jó lenne, ha az ország minél több helyén megvalósulhatna a Kézzől kézzel. Az érdeklődők jelentkezhetnek a Diakóniai Központnál (www.diakonia.reformata.sk).

Köszönet mindenkinek a támogatásért, a kemény munkáért és a sok szeretetért. Reméljük, sikerült hagyományt teremtenünk.

Vasily Tímea

MEGHÍVÓ

Kedves Testvérem!

A deregyői Református Tanulmányi Központ

2010. július 26-31. között rendezi meg a

12. Honismereti és Angol Nyelvi táborát,

melyre szeretettel hívunk minden érdeklődőt.

Isten kegyelméből ebben az évben lehetőségünk van 15 fiatal testvérünket meghívni és vendégül látni táborunkban az egész Kárpát-medencéből, s így lehetőség nyílik kapcsolatteremtésre a „határon túli” magyar fiatalokkal.

A táborban angol nyelvi lektor segíti a kiejtés minél jobb elsajátítását, ezen kívül egynapos honismereti autóbussz kirándulást is szervezünk a táborozóknak.

Részvételi díj teljes ellátással 60 Euró. Jelentkezni a csoma@copusnet.net e-mail címen, vagy a 0908 035 094, 056 6282560 telefonszámokon lehet.

Jelentkezési határidő **2010. június 30.**

Testvéri köszöntéssel

Csoma László református lelkész

Kérésre postán, vagy E-mail-en elküldjük az adatainkkal kitöltött formanyomtatványt is.

Nemzetközi ökumenikus koncert Kassán – VI. NAPS 2010

Május 16-án hatodik alkalommal került sor Egyházzenei Kórusok Nemzetközi Ökumenikus Koncertjére (Medzinárodný ekumenický koncert sakrálnych spevov), és már harmadik alkalommal Kassán az Állami Színházban. A neves rendezvényen csak előzetes meghívó és a részvétel visszaigazolása után lehetett részt venni. A díszpáholyban nagyon magas rangú papi és közéleti személyek foglaltak helyet. A történelmi egyházak mind a legmagasabb méltóságai révén képviseltették magukat. Egyházunkat Ft. Dr. Erdélyi Géza nyugalmazott püspök és Nt. Géresi Róbert püspökhelyettes képviselte. Az esemény díszvendége a melkiták feje, III. Gregorios patriarcha, Antióchia, egész Kelet, Alexandria és Jeruzsálem patriarchája volt.

Az ökumenikus találkozó a Szlovák himnusszal és az Európa uniós himnusszal kezdődött. A megjelentekhez főméltóságú papi személyként III. Gregorios szólt arab nyelven. Köszöntő beszédében a zene csodálatos hatalmáról beszélt: *„Az éneknek megvan az a különleges tulajdonsága, hogy megmarad az agyban, az emlékezetben, és azokban a pillanatokban, amikor a hit elerőtlenedik, eszünkbe jut az ének, ami megerősít.”*

Minden egyes felekezet zeneművészetének legjavát vonultatta fel. Ahogy váltakoztak a kórusok a színpadon, változott a kegyesség, a hit megélésének módja is. Elsőként a római katolikus egyház Szent Cecília kórusa állt a pódiumra. Előadásukban Händel: Cantate Deo című művét és két Máriát magasztaló éneket hallhattunk.

Őket az evangélikus egyház Chorus Comenianus gyermekkórusa követte. Ez volt a legnépesebb énekkar. A kórustagok korának megfelelően előadásukban főleg vidám, ifjúsági énekek hangzottak el zongorakísérettel.

Utánuk a görögkatolikus egyház Mindenszentek kórusa következett, amely Ukrajnából, Ungvárról érkezett. A keleti egyház liturgiai énekeit hozták magukkal. Méltóságteljes, titkot látó áhitattal előadott énekek voltak ezek. Csak amikor Krisztus feltámadásáról énekeltek vagy Isten hatalmát magasztalták, akkor változott gyorsabbá az éneklés tempója.

A koncert a debreceni Kántusból és a nagyváradai Keresztyén Egyetem kórusából álló magyar református énekarral

folytatódott. A kórust Berkesi Sándor Liszt díjas karnagy vezette, aki nemzeti énekkincsünk legjavából válogatott az aktualitás, a darabok mondanivaló szerint. Így hangzott el különös erővel Kodály 121. genfi zsoltárában az a sor, hogy *„Téged az Úr megőrizzen, Lelkedet esettől, megmentse veszélytől.”* Berkesi Tanár úr erre az alkalomra zeneileg különösen igényes, az énekesek és a karmester számára is nehéz darabokat választott. A közönség ezt azzal jutalmazta, hogy a fellépő kórusok közül ők kapták a legnagyobb tapsot.

A színpadon a bizánci énekeket éneklő ciprusi férfikar folytatta a sort. Általuk egy különleges világba tehetünk képzeletbeli kirándulást. Énekük által az őskeresztyénség korában érezhette magát a hallgató. A hosszan kitartott alaphangok fölé énekelte mives dallamok meditatív imádságként hatottak az ott ülőkre.

A zsidó hitköztség képviselőjében

Jana Orlická énekelt. Énekét két hárfa, ütős és fúvós hangszerek kísérték. Nagyon megható volt Dávid imádsága vagy a Miatyánk eredeti nyelven. De énekelte Jézus nyelvén, arámul is, sőt jemeni nyelvjárásban is egy imádságot, amelynek tartalma ez: Születésemtől fogva azért imádkozom, hogy az Úr adjon erőt, mert sok a fájdalom.

A kórusok után Peter Solej, a „Naše Aktivita pre Slovensko” (NAPS) intézmény alapítója és elnöke köszöntötte a megjelent felekezeteket, mindenkit a saját köszöntésével, a saját nyelvén. Az egyes felekezetek tagjai ezt különösen is hálás szívvel vették és visszaköszöntek. Így lehetett megállapítani, hogy egyes felekezetek milyen létszámban képviseltet-

ték magukat ezen a rangos eseményen. Az „Istennek dicsőség” köszönés hangereje azt árulta el, hogy szűk körben volt népszerűsítve ez az ökumenikus alkalom.

Peter Solej köszönőbeszédében azt mondta el, hogy ha nyelvíleg különbözőek vagyunk is, de összeköt bennünket az Istenbe vetett hit és a hit megvallásának a módja, a zene. Így lehetnek közös emberi értékeink az „együtt – párbeszéd – tolerancia” (spoločne, dialóg, tolerancia), ami a rendezvény mottója is volt.

Peter Solej szavai után az egyes felekezetek jelen lévő legmagasabb egyházi méltóságai léptek a színpadra, hogy egymás után mindannyian megáldják az egybegyűlteket. Ft. Dr. Erdélyi Géza nyugalmazott püspök úr így áldott meg minket: *„A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, ő maga tegyen tőkéletesebbé, erősebbé, szilárdakká és állhatatosokká, Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Amen. (1Pt 5,10-11)* Az áldás után

Jaroslav Dvorský operaénekes, a Szlovák állami színház művésze Charles Gounod Ave Maria című művének élénkítésével koronázta meg az alkalmat.

A koncert végeztével a kijáratnál elhelyezett perselyben mindenki tehetsége és belátása szerint elhelyezhette pénzáldományát, amit a Máltai lovagrend jótékony célra használhat fel.

Ez az este a résztvevők számára felejthetetlen élmény marad. Remélem, jövőre mi, reformátusok is nagyobb számban képviseltetjük magunkat, hogy jelenlétünkkel segítsünk betölteni az esemény célját, az emberek és a vallások közti párbeszéd elmélyítését, valamint a kölcsönös tolerancia támogatását.

Bodnár Noémi, esperesi segédlelkész

Tanulságos történet

Egy vagyonos ember és a fia minden különleges művészi alkotást össze akartak gyűjteni.

Minden megtalálható volt a gyűjteményükben Picassótól-Raphaelig. Gyakran leültek együtt és csodálták a nagyszerű munkákat.

Mikor a vietnami konfliktus kitört, a fiú elment a háborúba. Bátran életét adta, mikor megmentett egy másik katonát. Amikor az apa megtudta, mélyen gyászolta egyetlen fiát.

Hónapokkal később, épp Karácsony előtt kopogtattak az ajtón.

Egy fiatalember állt az ajtóban, hatalmas csomaggal a kezeiben.

Így szólt: „Uram Ön nem ismer engem. Én vagyok az a katona, aki a fiának köszönheti az életét. Aznap sok embert mentett meg. Éppen engem vitt biztonságba, mikor egy golyó szíven talált, és ő azonnal meghalt. Gyakran beszélt nekem Önről és a művészet iránti szeretetéről. - A fiatalember felemelte a csomagját. - Tudom, hogy ez nem nagy valami. Nem vagyok nagy művész, de azt hiszem, a fia szeretné, ha ezt megtartaná.”

Az apa kinyitotta a csomagot. A fiáról készült portré volt, amit a fiatalember festett. Csodálta, hogy a katona mennyire meg tudta ragadni a fia személyiségét. Az apa szemei megteltek könnyel. Megköszönte neki a képet, és felajánlotta, hogy kifizeti.

„Oh, nem uram, soha nem tudom visszafizetni, amit a fia értem tett. Ez ajándék.”

Az apa jól látható helyre akasztotta a portét, így ha látogatók jöttek, a fiáról készült kép volt az első, amit megmutatott nekik a kollekciónál.

Néhány hónappal később az ember meghalt.

Sor került a képek elárverezésére. Sok befolyásos ember összegyűlt, és izgatottan várták, hogy megvehessék az értékes képeket a saját gyűjteményükbe. A fiúról készült kép az emelvényen volt. Az árverésvezető kopogtatott a kalapáccsal. „Az árverést ezzel a képpel kezdjük.”

„Ki akarja megvenni ezt a képet?- kiáltott valaki hátulról. - Látni akarjuk a híres képeket. Hagyja ezt!” Az árverésvezető

azonban hajthatatlan maradt.

„Mennyi a kikiáltási ára ennek a képnek? Ki kezdi el az ajánlást? 100\$-ért, 200\$-ért?”

Egy másik hang mérgesen kiáltotta. „Nem azért jöttünk, hogy ezt a képet nézzük! Mi Van Gogh, Rembrandt akarunk! Gyerünk már az igazi képekkel!”

De az árverésvezető tovább folytatta. „A fiú, a fiú. Kinek kell a fiú?”

Végül egy ember szólalt meg a terem hátuljából. Ő volt hosszú ideig az embernek és fiának kertésze. „Elviszem 10\$-ért.”

Szegény ember lévén, az volt minden, amit fel tudott ajánlani.

„Ki ajánl érte 20\$-t?”

„Adja neki oda 10\$-ért! Nézzük a mestereket!”

„10\$ az ajánlat. Ki ad érte 20\$-t?”

A tömeg kezdett mérges lenni. Nem akarták ezt a képet. Sokkal értékesebb festményeket szerettek volna a gyűjteményükbe.

Az árverésvezető csapott a kalapáccsal. „Először, másodszor, eladva 10\$-ért.”

Egy ember a második sorból közbekiáltott. „Gyerünk már a többi képpel!”

Az árverésvezető letette a kalapáccsot. „Az aukciónak vége.”

„Mi lesz a festményekkel?”

„Sajnálom. Mikor felhívtak, hogy levezessem ezt az aukciót, elárultak nekem egy titkot, mely a végakarásban feltétel volt. Egészen eddig nem mondhattam el.

Csak a fiú portréja volt eladó. Aki azt megveszi, az örökölheti az egész vagyont, beleértve a festményeket is. Az, aki elviszi a fiút, megkap mindent.”

Isten nekünk adta az Ő Fiát 2000 évvel ezelőtt, hogy meghaljon a kereszten. Hasonlóan az árveréshez, az üzenet ma is ugyanaz. A Fiú, a Fiú, ki viszi el a Fiút? Hiszen akié a Fiú, az megkap mindent vele együtt.

“A ki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Roma 8.32

beküldte Csomay Árpád

Megemlékezés

Szerettei és tisztelői Isten iránti hálával emlékeznek halálának 10. évfordulóján Gilányi Andorra, a Nagyszalmenci Református Gyülekezet néhai gondnokára, az Ungi Református Egyházmegye tanácstagjára. Hűség a hitben hűség a szolgálatban, legyen áldott életéért és szolgálatáért az Úr neve.

Hálaadás

*Köszönöm Uram, köszönöm én Néked
Életemet, családomat, s az eltelt éveket.
Köszönöm az életútát, melyen botladozva járok,
Köszönöm, hogy örömben és bánatban is mindig Rád találok.
Kézen fogtál, felemeltél, nem hagytál elesni,
Megérttetted velem mennyit kell szenvedni,
Ha nehéz a keresz, békén kell viselni.*

*Köszönöm a múltó évek minden bűját, baját,
A nehéz napokat, mikhez erőt adtál.
Csak azt kérem Tőled életem alkonyán,
Mindent körülöttem kegyelmed hasson át.
Magányban, ha kezem imára kulcsolom,
Te vezess mindvégig életútamon.
Légy mindig velem, erősíts, oltalmaz,
Hogy Megváltóm követve a mennybe eljussak.*

Özv. Gilányi Andorné

Komáromban ülésezett a Generális Konvent

Először lesz közös költségvetése a Magyar Református Egyháznak

A felvidéki Komáromban, története során először tanácskozik a határon túl a Generális Konvent. A Kárpát-medencei reformátusság legfőbb tanácskozó testülete közös költségvetést, és a trianoni békeszerződésről szóló nyilatkozatot fogadott el. Az ülésen felszólalt a felvidéki református egyház szlovák nyelvű püspökhelyettese is.

Nyitó áhítatában Fazekas László, a

Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke az ApCsel 2, 42-47. alapján elmondott ígírdetésében azt mondta, nem lehet alkalmasabb időben, pünkösdtől néhány nappal, és alkalmasabb helyen, e kettészakított városban a Generális Konvent idei első ülése. Felidézte, az első keresztyén közösség ekkor kezdte meg életét, és az emberek egyként hallották meg Isten üzenetét, azt, hogy mit tervez, és mit akar. „Mit cselekedjünk, Atyánk fiai” – tették fel a kérdést, a felvidéki püspök hozzátette: „Mi most milyen választ tudunk adni erre a kérdésre?”

Fazekas László azt mondta, át kell élni most is ezt az Istentől való közösséget. Kiemelte, most már olyan idöket élünk, amikor szabad szabadon gondolkodni, szabad közösségekben lenni. Ha Krisztust követjük, akkor Isten egymásra is bíz minket. Ezért bele kell élnünk magunkat a másik helyzetébe, belegendolni magunkat azokba a körülményekbe, amelyek között a másik él. Felelevenítette, az első keresztyén közösségek együtt könyörögtek. „Úgy érzem, ez nem a sajátunk” – tette hozzá Fazekas László, megjegyezve, vágyakoztak a közösségre és közvetítették Isten szeretetét a világba. A felvidéki püspök azzal zárta prédikációját, hogy legyen ez olyan közösség, amely vonzó mások számára is.

Két nemzetiség, de egy egység

Az áhítat után Bastrnák Tibor Komárom polgármestere köszöntötte a Generális Konvent tagjait. A városvezető azt mondta, örömmel tölti el a tudat, hogy Komáromra irányul a Kárpát-medencei

reformátusok figyelme. Köszöntőt mondott az eseménynek helyet adó Selye János Egyetem rektorhelyettese, Stoffa Veronika is. Elmondta, az egyetem három karának egyik a református teológiai kar, ahol 1994 óta közel százötvenen szereztek diplomát. Tervben van a doktori iskola és a diakóniai szak beindítása is.

Utánuk tartott beszédet a szlovák reformátusok nevében Marián Hamari, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház szlovák püspökhelyettese, aki nagy megtiszteltetésnek mondta, hogy jelen lehetnek a Generális Konventen, és a szlovák ajkú református testvérek nevében köszöntötte a résztvevőket. A kilenc szlovákiai református egyházmegyéből kettő szlovákjuk. „Két nemzetiség, de egy egység” – jellemezte egyházát. Megjegyezte, a Generális Konvent akkor ülésezik, amikor a budapesti és pozsonyi parlament a kettős állampolgárságról határozott. „A mi polgárságunk viszont a mennyei királysághoz köt. Eszkatológikus kijelentést adhatunk a történetekre: a múlt megoszt minket, de egységet alko-

tunk Krisztusban. Egy apostoli tanítást akarunk megőrizni, ugyanazokat a hitvallásokat megőrizni, biztonságtevőnek lenni reménységünkben, Krisztusban” – zárta szavait Marián Hamari.

Növekvő felvidéki reformátusság

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház lelkeszi főjegyzője, Géresi Róbert bemutatta a szlovákiai reformátusok kilencvenéves történetét. A trianoni döntés után, a két világháború között az egyház nehezen ocsúdott a helyzetből, nehezen szervezték meg magukat, évek teltek el ezzel, mert azt gondolták, átmeneti lesz a szétszakítottság állapota.

Amikor végre sikerült ez az újjászervezés, akkor újra többször változtak a határok, és a második világháború után az addig Csehszlovákiához tartozó Kárpátalja a Szovjetunió része lett.

A szlovákiai reformátusok mostani helyzetét bemutatva Géresi Róbert kiemelte, hogy a földrajzi elhelyezkedés nagyban nehezíti a szolgálatot. A felvidéki reformátusok ugyanis a magyar határhoz tapadó területeken élnek, azonban közepén, Nagykürtös környékén van egy „szakadás”. A kilenc egyházmegye közül két, Kassa környéki szlovák anyanyelvű, de vannak olyan gyülekezetek ahol két nyelven szolgálnak. A szlovák nyelvű gyülekezetek egyébként nem a huszadik század eredményei.

A legutóbbi, 2001-es népszámláláskor 109 735-en vallották magukat reformátusnak, mi több mint huszonötezerrel haladta meg a tíz évvel korábbi, 82545-ös lélekszámot. Ez volt a legnagyobb arányú növekedés a szlovákiai felekezetek közül. Ennek két fő oka közül az egyik az lehetett, hogy az 1991-es népszámlálási kérdőíven nem volt jó a református meghatározása, megfogalmazása. Az is szerepet játszott a növekedésben, hogy 91-ben még túl közel volt a diktatúra lebomlása, és sokan féltek magukat felekezethez tartozónak vallónak. Géresi Róbert hozzátette, a 109 ezer hívő fele fizet egyházfenntartói járulékot, van tehát terepe, lehetősége a belmisszionak. A szlovákiai reformátusok között jelenleg 240 lelkipásztor szolgál, ami kétszerese a 70-es évekbelinek.

Az egység első éve

Az egységes Magyar Református Egyház első évét Tarr Zoltán zsinati taná-

csos mutatta be egy prezentáció keretében. A csendes építkezés időszakának, a kapcsolatok további mélyítése idejének mondta a debreceni Alkotmányozó Zsinat óta eltelt évet. A beszámolóban kitért rá, hogy a Kárpát-medencei együttműködésben a közös munka koordinálásának súlypontja a Generális Konvent Elnöksége, amely tavaly négyszer,

idén a komáromival együtt már négyszer ülésezett.

A tavaly kitűzött célok megvalósítása közül a közös lelkészképzés irányába tett lépéseket emelte ki, a közös bizottságok – alkotmányügyi, liturgiai – munkája közül az utóbbiban készült, az egységes liturgia felé vezető első javaslattervezetet említette. Az együttműködés missziói területeken, közös Kárpát-medencei diakóniai konferencia szervezésével is tette öltött. Fontos párhuzamként beszélt a református egyházak új világközösségének június végi megalakulásáról, amely az Egyesült Államokban, Grand Rapidsban történik majd meg.

Közös költségvetés, határon túli célok

A Magyar Református Egyház első közös költségvetéséről szóló javaslatot Csomós József tiszáninneni püspök vezette fel. Kiemelte, az egység elhatározásakor nem gondolta, hogy a közös költségvetés egy év elteltével megvalósulhat. Nem egy szokványos

költségvetési munka volt ez, jegyezte meg, hiszen nem a kiadásokat vették sorra és igazították össze a lehetséges bevételekkel. Hanem a bevételeket vették számba, vagyis mindegyik egyháztest a saját lehetőségei szerint jelezte, mennyit tud beletenni a közösbe. A kiadási oldalal kapcsolatban megjegyezte, a források magyarországi célokra nem fordíthatóak, abból kizárólag határon túli programok valósulnak meg. Egyetlen magyarországi költség a Generális Konvent egyfős, budapesti irodájának fenntartása.

A közös költségvetéshez a tiszántúli és a dunamelléki egyházkerület járul hozzá a legnagyobb mértékben. Az egyháztestek mellett két Kárpát-medencei alap, a lelkészszegélyezési és a közoktatási még tízmillió forinttal járul hozzá a költségvetéshez, amelynek végösszege ötvenegymillió-hétszázezer forint. Saját számlája, költségvetési hivatala nem lesz a Magyar Református Egyháznak, az egyes egyháztestek zárják saját költségvetésükön belül ezeket az összegeket, majd amikor szükség van ezekre, akkor hívják le a forrást.

A költségvetést, illetve annak alapelveit egyaránt egyhangúlag fogadta el a

Konvent.

A hit erejével elhordozni, de nem elfelejteni

A Generális Konvent trianoni békeszerződéssel foglalkozó zárónyilatkozatának tárgyalását Bölcseki Gusztáv, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke vezette fel. Megjegyezte, minden korábbi alkalommal, amikor korábban is a Generális Konvent előkészítése történt, tudatában voltak, hogy milyen aktualitások övezik az adott ülést. Így volt ez most is, amikor a május végi ülésre készültek, tudván, mennyire közel van június 4., a trianoni békeszerződés kilencvenéves évfordulója.

A Konvent ülése elfogadta a Tria-

nonról megemlékező nyilatkozatot, amelynek kezdő mondata így hangzik: „A hit erejével elhordozni, de nem elfelejteni – a magyarság számára ez a feladat adatott a trianoni békeszerződés kilencvenedik évfordulóján.”

Csepregi Botond

A hit erejével elhordozni, de nem elfelejteni

A Kárpát-medencei Magyar Református Generális Konvent Nyilatkozata a trianoni döntés 90. évfordulóján

A hit erejével elhordozni, de nem elfelejteni - a magyarság számára ez a feladat adatott a trianoni békeszerződés kilencvenedik évfordulóján.

Mi, magyar reformátusok sohasem mások ellen, hanem mindig önmagunkért és megmaradásunkért szólunk. Trianon igazságtalan, generációkon átívelő, nemzeteket, embereket, családokat megnyomorító békediktátum. Mind a mai napig feszültté teszi nemcsak a magyar, hanem a Kárpát-medencében élő összes nemzet életét, egymáshoz való viszonyát is. Trianon, Európa gyermeke, olyan történelmi örökség, amelyet közösen kell hordoznunk, Kárpát-medencei népeknek. Három generáció elmúltával meg kell tanulnunk úgy együtt élni történelmünk e megrázó valóságával, hogy az új európai rend alapjain állva a megosztottságot meghaladó és a határokon átívelő közös jövőt kell építenünk.

A Trianonban kijelölt határok nemcsak fizikai értelemben okoztak szakadást, hanem lelkiileg is megosztották a magyarságot. Szemléletes példa erre a 2004. december 5-i népszavazás fájdalmas üzenete. Az érdektelenség és pártpolitikai érdekek szülte elutasítás felszakította a régi sebeket.

2009. május 22-én, a magyarországi, kárpátaljai, délvidéki, erdélyi és partiumi részegyházak Debrecenben aláírták a Magyar Református Egyház Alkotmányát. Ezzel a lépéssel, közel húszévi fáradozás után, mi, magyar reformátusok évszázados közösségünket juttattuk kifejezésre. Egységünk újból kimondása hálaadó ünnep, mely egyúttal felelősség is: úgy kell szolgálnunk az egységet, hogy az mintául lehessen az egész nemzet számára. Ezért fontos, hogy kiteljesedjen a Magyar Református Egyház egysége, és erősödjön a határokon átívelő összefogásunk. Ezzel is arról a reménységről teszünk tanúságot, hogy Isten mindeneket megbékéltető kegyelme Krisztusban hatalmasabb minden ember okozta békétlenségnél és szétszakadozott-ságnál. A történelem Urának sebeket gyógyító kegyelmében és erejében bízunk.

A ma élő református keresztyének történelmi felelőssége, hogy étellel töltsék meg a Magyar Református Egyház adta kereteket, a fájdalom, szomorúság és harag helyett gyógyulást, örömet és békességet vigyenek a trianoni határokon belülré és kívülré egyaránt.

2010. júniusában Grand Rapids-ben a korábban elkülönült református világszervezetek egyesülésére kerül sor. Ezen a nagygyűlésen mi a világméretű református család tagjaként, Jézus Krisztus egyetemleges egyházának részeként veszünk részt, örülve annak, hogy az egyesülés nem csak a mi ügyünk. Velük együtt törekszünk arra, hogy közösségünk a reménység jelévé legyen a széttöredezett világban.

„Krisztus a jövő, együtt követjük Őt!”

Elfogadta a Generális Konvent ülése Komáromban, 2010. május 27-én.

A Kárpát-medence Reformátussága

Közel ezren regisztráltak Szlovákiában a Szeretethídra

Közel ezren regisztráltak Szlovákiában az egész Kárpát-medencére kiterjedő Szeretethíd elnevezésű önkéntes programra.

Az idei kezdeményezés a 2009. május 22-én, Debrecenben ülésező Kárpát-medencei református egyházak Alkotmányozó Zsinatának szeretne emléket állítani. A Zsinaton résztvevő református egyházak a közös alkotmány elfogadásával fejezték ki és tették intézményessé egységüket. Habár hivatalosan a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház nem írta alá az alkotmányt, főbb irányelveivel és annak céljai mentén szeretne részt vállalni a közös feladatokban és elvégezni az előtte álló munkát, amely mindannyiunk feladata.

Lengyel Zoltán a Diakóniai Központ önkéntes munkatársa, a Szeretethíd helyi koordinátora elmondta: „Célunk, hogy a társadalmi felelősségvállalás jegyében a Felvidék minden területén munkálkodjanak kisebb-nagyobb csoportjaink szociális, fejlesztési vagy ökológiai területen, valódi segítséget nyújtva ezzel településeknek, intézményeknek, gyülekezeteknek. Mindezt vidáman, közösségben, egymást megismerve és egymásra jobban odafigyelve megvalósítani. Szeretnénk rámutatni arra is, hogy bár a jelenlegi válság következménye lehet a családok bezárkózása, magába fordulása, mégis törődnünk kell a környezetünkkel, a környezetünkben élők nehézségeivel. A helyi közösségektől való elszigetelődés folyamatát kell megelőzni, ebben kíván segíteni ez a kezdeményezés“.

A Református Diakóniai Központ nem titkolt szándéka az is, hogy az önkéntes nappal ne csak a fiatalokat, hanem az egyház minden tagját – kortól függetlenül – tette bírják és aktivizálják a gyülekezeteket, iskolákat, intézményeket, hogy mindenki megtapasztalhassa a segítségnyújtás örömét.

Szlovákiában 972 regisztráltak magukat az önkéntes napra, ami tizennégy gyülekezetet, négy iskolát, két cserkészcsapatot, tizenkilenc különböző feladatot vállaló csoportot jelent. A Szeretethíd programba bekapcsolódó csoportok többek közt a helyi alapiskola parkrendezésével, idősek látogatásával, játszótér felújításával, temető tisztítással, szemétyűjtéssel, zenés és szórakoztató műsorok szervezésével, a kórházban gyerekek látogatásával, az utcán süti és ingyen ölelés osztásával kívánnak részesei lenni az önkéntes napnak.

A hivatalos Szeretethíd 2010 nyitó ünnepségére május 22-én, (szombaton) Perbetén kilenc órakor a helyi alapiskola udvarán kerül sor. A Lux Aeterna kamara kórus éneke után Fazekas László, a Szlovákiai Református Egyház püspöke köszönti az önkénteseket, majd a Diakóniai Központ igazgatója Szabó Annamária és Lengyel Zoltán a Szeretethíd szlovákiai koordinátorának a gondolatai hangzanak el munka megkezdése előtt.

forrás: reformata.sk

Imaséta a megbékélésért május első vasárnapján Királyhelmece

Az emberek tekintetét a problémákról Isten felé szeretné fordítani az a kezdeményezés, ahol reformátusok, római és görög katolikusok imádkoznak együtt a város békéjéért.

“Fáradozzatok annak a városnak békességén (...), és imádkozzatok érte az Úrhoz, mert annak békességétől függ a ti békességetek is!” (Jer 29,7) – ezzel a bibliai idézettel invitálják imasétára május 2-

án, vasárnap délután Királyhelmece történelmi egyházai a városlakókat. A séta során a reformátusok, a római és a görög katolikusok különböző helyszíneken megállva, közösen fohászkodnak majd a város békéjéért, szeretetért, a városban élő családokért, lakosokért, egyetértésért. A szervezők a délutáni nem mindennapi rendezvényre várják mindazokat, akik imádkozni szeretnének Királyhelmeceért.

Az első alkalommal megvalósítandó imaséta még az elmúlt évben fogalmazódott meg a helyi református egyházaközség lelkészei részéről, amikor hetente lehetett hallani a városban lévő problémákról.

“Az önkormányzati, vagy éppen a városban folyó hatalmi csatározásokból fakadó gondokon túl még nagyobb probléma az, ami a családokon belül, vagy éppen az emberek lelkében van. Hozta ezt magával a nagy munkanélküliség, az ebből fakadó nagy elvándorlás, családok szétesése, fiatalok céltalansága. Ha megoldásokat nem is tudunk nyújtani, imádkozni viszont igen” – tájékoztatta a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház honlapját a rendezvény lényegéről Molnár István királyhelmecei beosztott református lelképásztor.

“Azon túl, hogy az imameghallgató Isten elé visszük városunkat, az itt élőket – tette hozzá a lelképásztor –, az a reménység is bennünk van, hogy az emberek tekintetét a problémákról Isten felé fordítsuk és jelenlétünkkel a városon végigvonuló kisebb vagy nagyobb imádkozó csapatunkkal jelezzük, imádkozni is lehet, imádkozni kell, Isten elé kell letenni mindazt, ami teher, nehézség, ami megkötöz. Ugyanakkor az Úrtól kell elkérni mindazt, aminek híjával vagyunk, vagyis leginkább a szeretetet, a megértést, a békességet.”

forrás: reformata.sk

Konfirmandus vagyok! És akkor...?(!)

Áldott lehetőség – hogy megtörténik, megtörtént az életünkben, és ott állhat(t)unk bizonyosságot téve immáron mi magunk is!

Áldó kéz – a lelkipásztor útbaigazító szavai, hogy az Úrban minden reményünk, Ő legyen velünk továbbra is minden lépésünknel; elengedve „gyermeki” kezünket, és megfogva a gyülekezetben felnőtte vált jobbnak.

A Szentlélek jelenléte – hogy az egyének életét megáldja és megszentelje, hogy jó földre elhintett magból növekedő, eredményesen „fotoszintetizáló” növényne fejlődjön az egykoron áldás-ként kapott élet!

„A szülőknek és a keresztszülőknek a szent Kereszttség alkalmával tett ígéretét a gyermek csak úgy tudja megvalósítani, ha az Egyház minden igyekezetével, segítő, nevelő és irányító munkájával mellé áll.” – Így szól hozzánk a Református keresztyén kis káté Előszava. Mennyien olvastuk már el ezt? Miért is tanuljuk a „kátét”? Mert le kell konfirmálni!? De akkor ez ugyanolyan „kényszerből” történik, mint a keresztség! Első esetben szüleink oldaláról, akik az évek folyamán nem igazán támasztják alá a keresztségnél tett bizonyosságot, nem viszik gyermekeiket, és ő maguk sem mennek az Úr házába. De akkor később hogyan várjuk el gyermekeinktől? Nincs előttük példa! – Tisztelet a kivételnek! – Nem mintha a tinédzserek mindig azt tennék, amit a szüleik jónak látnak, azonban, ez esetben, legalább az erkölcsi oldalt meg lehetne próbálni! Ugyanis ha nem tesszük, a keresztségnél se legyünk olyan álszentek, hogy bezzeg mi majd mindent megteszünk a gyerekünk lelki épüléséért! Igen, mindent – szerintünk! Hol marad az örök élet hirdetése? Hol van a hit, a remény, az alázat, a béketűrés? Otthon a televízió előtt? Vagy netalán a számítógépben? Vagy a vasárnapi fürdőzésekben és kirándulásokban? Miért nem szégyelljük ilyenkor magunkat, miért nincs lelkiismeret furdalásunk, hogy talán máshol lenne a helyünk? Mert nekünk is jár a kikapcsolódás? Igen, de miért nem lehet mindezt legalább a délelőtti istentisztelet után? Mert nem

leszünk elég barnák? Esetleg megégetjük magunkat, de nem a naptól, és nem fog látszani azonnal, de sokkal jobban fog fájni! Kedves szülők! Megéri a pihent test a kiégett lélekért? Tessenek időben kézbe venni a kulcsot: ne az autótól, hanem a lélek kulcsát, hogy a gyerekeknek legalább hetente egyszer eszükbe jusson, van egy épület, melyet Atyánk gyülekezőhelyül adott nekünk, ahol megnyugvást talál bensőnk a világ morájában, és nagy levegőt véve, könnyedebb szellemisséggel indulhatunk neki az újabb próbatételeknek!

Konfirmáció! Megtörtént, nincs több kötöttség, nem kell piros pontokért templomba járni és felmondani a kérdéseket, mehetünk neki fejfel a világnak! Csak az nem mindegy, hígítjuk vagy tömörítjük az agysejt-állományt, amivel megtámadjuk, veszélyeztetjük vagy esetleg trágyázzuk a különféle földterületeket, melyből majd magok kelhetnek ki!

A szülők feladata után és azt kiegészítve az Egyházon, a gyülekezet közönségén a világ szemé! Nem alacsonyabb és felsőbbrendű szervekről van most szó, egyén-függő, hogy ki hol találja meg a megtérés vagy jobb útra térés magvát, szárát és virágát. Nagyon jól tudom, millió akadályba és ellenállásba ütközik az, aki megtérésre buzdít, bátorít és tanít valakit! Nehéz megérteni, elhinni és még el is fogadni, hogy van e világon túli élet, hogy az jobb lesz, mint ez, hogy van, Aki átsegít minket az itteni bajokon egészen az ottani örök boldogságig, s

elérni azt a szintet, hogy ezt még másoknak is legyen merszünk továbbadni! Nem gyerekjáték ez a dolog, azt hiszem, úgy nevezik, kegyelemből, hit által kapott elhívás és adottság, mellyel segíthetünk másoknak anélkül, hogy hiúságunk viszonzást, köszönetet és dicséretet várna! Eme ritka fogalom becsületes neve: Önzetlen felebaráti felelősségérzet.

Ezt kellene gyakorolnia a szülőnek, gyülekezeti tagoknak, testvérek, barátok, és hogy nagyot mondják, az ellenségnek is! Azonban nem mézes-mázos, ragacsos diszontetet kell elképzelni, hanem egy egyszerű piskótatekereset. Lehet, hogy az is lekváros és nyakatekert, de még mindig sokkal egyszerűbb, és elkészítése mellett még templomba is érkezünk elmenni. Az élet szakácskönyve rengeteg receptet tartalmaz, tanácsokat ad és útbaigazít a konyhában, de főzni nem tanít meg! Azt nekünk kell megtanulnunk, kitapasztalnunk, melyik íz mihez illik, hány fokon, meddig süssük, mivel fűszerezük és hogyan adagoljuk a (cserép)edényekbe (2Kor 4, 7-18).

Szimbolizálhatjuk, illusztrálhatjuk az életet rengeteg szinonimával, hasonlattal, metaforával, de a lényeg egy: próbáljunk megtanulni hinni, bizni, eleget tenni küldetésünknek, hivatásunknak, igyekezzünk észrevenni az Élet Ura által adott pozitív lehetőségeket, értékeljük, éljünk vele, segítsünk felebarátainkon, hasznosítsuk a kapott talentumokat, ássuk el a csatabárdokat, bocsássunk meg, vegyük észre, hogy van miért, kiért élünk és tevékenykednünk, rengeteg parlagon heverő föld van, amely bevetésre vár, és rengeteg gyomos terület, melyen ki kell irtanunk a kártevőket.

Ezen feladatok és lehetőségek különféle álarcok mögött, színes és fekete-fehér leplek alatt jelennek meg mindennapi életünkben. Rengeteg konfirmálni készülő, konfirmandus és lekonfirmált testvérünk van, aki még tévelyeg, nem találja a helyét. Útravalóul: „*Gyarló emberi munkákon keresztül ragyogjon át Istennek a hatalma és dicsősége!*”

Csoma Annamária

Lelkészegyesületi Választmány Tivadarfalván

Alázatot és örömet érzek mindig, amikor Kárpátalja az úticélim. Alázatot, mivel csakis alázattal lehet közeledni Isten kegyelmi ajándékainak csodájához. Az ott élő testvérek e kegyelmi ajándékok gazdagságát nyerték az Úrtól. Iskolák, szeretetotthonok, buzgó gyülekezeti közösségek tesznek bizonyosságot Isten csodálatos hatalmáról, hisz mindez nem elsősorban anyagiakból, hanem hitből jött létre egy olyan korszakot követően, amikor a hit megsemmisítésének szándékát a maga legdurvább valóságában élték meg az ott élő testvérek. Igaz, Kárpátalján nem „mű-mártírok”, „szemfényvesztő-szenvedők” és „kamu-üldözöttek” voltak, akik azért jól megélték az önsajnáltatásból, hanem munkatáborokat megjáró hitvalló lelképásztorok, hitükért hamisan megvádolt és halálra kínzott lelkészek, presbiterek, egyháztagok.

Örömmel töltött el, hogy a Magyar Református Lelkészegyesület Kárpátmedence-i Választmánya Tivadarfalván tartotta ülését április 21-22-én. A magyar - ukrán - román hármashatár közelében fekvő község református gyülekezete a 90-es években egyházi líceumot hozott létre, s azóta is fenntartja. Seress János esperes beszámolója nem a nagy szavak halmaza volt, hanem igei hálaadás Isten kegyelméért. Működő iskola, új kollégium, szolgáló egyházmegye. Ezt támasztotta alá a közös esti istentisztelet, majd a reggeli közösség is. Isten iránti hálával hallgattuk a 85 éves Gulácsy Lajos nyugalmazott püspök buzdító szavait, majd Dr. Tóth Albert elnöki bizonyoságtévése buzdította az egység megélésére a lelkészeket.

A Választmány ülésén beszámolók hangzottak el a különböző egyháztestek küldötteitől. Sajnos, Erdélyt kivéve, úgy tűnik meggyengült a lelkészek közösségi tudata. A sok feladat és lehetőség között egyértelműen háttérbe szorult a testvéri összetartozás, az egymásért hordozott felelősség érzése, s ezt nem elég megállapítani, hanem mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy erősödjön az igehirdetők közötti testvéri közösség.

A Magyar Református Lelkészegyesület jelenlevő képviselői döntöttek arról is, hogy az utóbbi években ellehetetlenült a kapcsolat az Európai Lelkészegyesületek Konferenciájával, melyben a református sajátosságok egyre inkább háttérbe szorultak. Ennek értelmében a magyarországi egyesület kilép a nevezett európai szervezetből és egy önálló Református Lelkészegyesület létrehozását szorgalmazza.

Jó volt ismét találkozni testvéreinkkel, áldott dolog volt hitük által is erősödni hitben és reménységben.

Csoma László

Gulácsy püspök úr

Lelkeszi közösség

*Tóth Albert elnök
megnyitója*

Tiszaújfalvi emlékmű

Keressük meg a Bibliában!

1. „Mert az szemei előtt vannak mindenkinek útai, és minden ő rendeli.“ (Péld. 5,...)
2. „.....! magas a Te kezed, de nem látják! látni fogják, és megszegyenülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg“ (Ésa. 26,...)
3. „És annak nagy lesz, noha nem a maga ereje által, és pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a népét.“ (Dán. 8,...)
4. „Ne törj be kapuján nyomorúságuk napján; ne te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához napján;“ (Abd. 1,...)
5. „Az igét, a melylyel léptem veletek, mikor kijöttetek, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljete!“ (Agge. 2,...)
6. „Mert a ki ád egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszti az ő jutalmát.“ (Márk. 9,...)
7. „Mert tetszik a Szent és nekünk, hogy semmi több teher ne ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül,“ (Csel. 15,...)
8. „Mert, ha a miket, azokat ismét fölépítem, önmagamat bűnössé.“ (Gal. 2,...)
9. „Szeretteim, ne meg attól a tűztől, a mely végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek;“ (1 Pét. 4,...)
10. „A kik tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól, ha Istenhez méltóan bocsátasz útjokra.“ (3 Ján. 1,...)

A Károli Gáspár-fordítású Biblia alapján összeállította: Györky Szilvia, Alsómihályi. A megfejtéseket 2010. július 20-ig lehet beküldeni szerkesztőségünk címére: **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., Drahňov 076 74**

Megfejtők névsora: Szabó Ildikó, Réte; Halgas Ildikó, Kulcsod; Családi Irén, Nagymegyér; Mackó Zsuzsanna, Dolná Streda; Farkas Irma, Negyed; özv. Józsa Andrásné, Negyed; özv. Sándor Józsefné, Réte; özv. Varga Béláné, Bátorkeszi; Pinke Júlia, Marcelháza; Baranyai Margit, Marcelháza; Kázmér Margit, Marcelháza; Kacz Mária, Macelháza; Dóczé Eszter, Marcelháza; Bajcsi Lászlóné, Komárom; Zsigó Mária, Martos; Klincsek Ferencné, Kőhidgyarmat; özv. Demény Lajosné, Nagysalló; Szalay Ferencné, Fél; Némenth Sándorné, Nyírágó; Szénászkí Sarolta, Újlót; Tildi Rozália, Újlót; Kakas Sándor, Nagysalló; Pólya Gyuláné, Farnad; Baka Andrásné, Farnad; Jakab Erzsébet, Csúz; Gyén Éva, Léva; Veress Vilmos, Nyírágó; özv. Földi Jenőné, Ersekkéty; ing. Kolozsi Alica, Rimaszécs; Péter Andrásné, Alsópokorágy; Bertók Istvánné, Barsvárad; Abosi Jánosné, Szeszta; Csáji István, Nagyida; Pataky Szilvia, Nagyida; özv. Kövesdi Jánosné, Reste; Pataky Bertalanné, Migléc; ing. Damko Valéria, Reste; Körtvély Péter, Tornagörgő; Szanyi Mária, Rozsnyó; Farkas Zsuzsanna, Migléc; Szanko Mónika, Berzete; Soltész Ferencné, Perény; Végvári Zoltánné, Perény; Szaniszló Jolán, Csécs; Turóczy Vilmosné, Szádalmás; Kardos Béláné, Szádalmás; Tóth Józsefné, Szádalmás; Szabó Gyuláné, Lúcska; Oravec Margit, Kassa; Bók Zoltánné, Királyhelmec; Kiss Erzsébet, Nagykövesd; Sallai Albertné, Kiskövesd; Máté Istvánné, Kiskövesd; Kosztyu Péterné, Ágcsenyő; Galambos Zoltánné, Tiszacsenyő; Tóth Beáta, Nagykövesd; Pál Éva, Nagytárkány; Csernyánszky Erzsébet, Imreg; Kiss Magdaléna, Bodrogszerdahely; Lázár Mihályné, Bodrogszerdahely; Furik Nóra, Bodrogszerdahely; Kendi Zsuzsanna, Zétény; özv. Taskovics Lászlóné, Bodrogszerdahely; Visnya Ilona, Bodrogszerdahely; Nagy Árpádné, Nagykövesd; Lipán Márta, Nagykövesd; Oláh Istvánné, Hardicsa; Peti Sándor, Hardicsa; Hornyák Katalin, Mokcsa; Balogh Erzsébet, Mokcsa; Pachota Istvánné, Deregnő; Révész Tiborné, Iske; Kalán Anikó, Iske; özv. Halász Andrásné, Iske; Sipos Piroska, Bés; Jakab Gyuláné, Nagyszelmenc; özv. Balázs Erzsébet, Mokcsa; özv. Király Árpádné, Kistráska; özv. Szanyi Gyuláné, Kaposkelecseny; Gécz Csabáné, Nagykapos; Csicséri Józsefné, Kistráska; Molnár Gabriella, Kistráska; Matovcsik Jánosné, Kistráska

Nyertesek: Pataky Szilvia, Nagyida; Gyén Éva, Léva; ing. Kolozsi Alica, Rimaszécs; Dóczé Eszter, Marcelháza; Szalay Ferencné, Fél; Kalán Anikó, Iske; Tóth Beáta, Nagykövesd

Múltunk képei...

Szakál István lelkész
és hittanosai - Iske 1947

Pál társra talál

Kedves olvasóink! A legutóbbi alkalommal, amikor Pál apostollal foglalkoztunk, tanúi lehettünk annak, amikor Pál visszakapta szeme világát, és elkezdte hirdetni Krisztus evangéliumát. Nem késlekedett, hanem Damaszkuszban azonnal szolgálatba állt. Akkor arról is szó volt, hogy a keresztyén embernek sem szabad késlekednie, és amint megkapja az Istentől a szolgálatát, azonnal el kell végeznie azt.

Pál tehát szolgálatba állt, elkezdte hirdetni az evangéliumot, és azt nagyon jól csinálta. Azok, akik Krisztus és az evangélium ellenségei voltak, nagyon megharagudtak rá, mert olyan erővel hirdette az ígét, hogy sokan hittek általa Krisztusban. Ezt pedig nem engedhették, és el is határozták, hogy megölik. Odaálltak a város kijárataihoz azért, hogy ha Pál megpróbálna elmenekülni a városból, rátámadhas-

sanak és megölhessék.

A damaszkuszi tanítványok megtudták ezt a tervet, és elhatározták, hogy valahogy kimentik Pált a városból. Egyik éjjel egy kosárban leeresztették a város falain. Így menekült ki Damaszkuszból, és így indult el Jeruzsálembe.

Amikor Pál Jeruzsálembe ért, furcsa helyzetbe került. Szívesen csatlakozott volna a többi tanítványhoz, de azok félték tőle. Mindenki hallott már Saulról, aki dühösen üldözte a keresztyéneket, aki még Damaszkuszba is azért ment, hogy összegyűjtse és börtönbe vesse azokat, akik hisznek Krisztusban. Ezért érthető, miért félték tőle a tanítványok annyira. Nem tudták, hogy Krisztus Sault teljesen megváltoztatta és apostolává tette. Pálnak tehát nehéz volt a helyzete. Egyik oldalon a farizeusok, a zsidók megvetették, mert Krisztusé volt, másik oldalon Krisztus tanítványai félték tőle, mert sok rosszat

hallottak róla. Így szinte kilátástalan volt a helyzete. De ez hamar megváltozott.

Az egyik tanítvány, Barnabás magához vette Pált. Felismerte, hogy megváltozott, hogy már ő is tanítvány, és segített neki beilleszkedni a tanítványok közé. Bemutatta a többieknek is a megújult Pált, és ezen túl ő is élvezhette a tanítványok bizalmát.

Gondoljatok csak bele, hogy mennyire jól eshetett Pálnak az, hogy Barnabás felkarolta őt, és magához vette? Mennyire jól eshetett neki, hogy nincs már egyedül, hogy egy komoly közösségbe tartozhat. Most már nem volt egyedül, most már egy család tagja volt. Ez pedig sok erőt adhatott neki.

Mi, akik hiszünk Krisztusban, nem vagyunk egyedül. Mindig lesznek olyan emberek, akikre számíthatunk. Mindig lesznek olyan emberek, akik mellénk állnak, mert hát testvérei vagyunk egymásnak. Bele tartozunk egy hatalmas családba, az egyházba, és az egyházban élő emberek igenis törődnek egymással, fontosak egymásnak. Minden olyan ember, aki hisz Krisztusban, a testvérünk. Az pedig, hogy nem vagyunk egyedül, nagyon sok erőt is ad nekünk.

Lassan itt a nyár. Sokfelé táborokat szerveznek, melyekben olyan hozzátok hasonló gyermekekkel találkozhattok majd, akik hisznek Krisztusban. Én hiszem, hogy azért is jó részt venni ezeken a táborozásokon, mert jó látni és megtapasztalni, hogy rajtunk kívül még sokan vannak, akik velünk együtt hisznek Istenben. Ezért csak ti döntitek el, hogy akartok-e egy ilyen nagy és összetartó család tagjai lenni! Remélem, hogy igen.

Imádság:

Mindenható Isten! Hálásak vagyunk azért, mert nem vagyunk egyedül. Hálásak vagyunk, hogy adsz nekünk olyan társakat, akik támogatnak, és akikre mindig számíthatunk. Add, hogy ránk is számíthassanak azok, akik bajban vannak. Ámen.

Aranymondás:

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” Zsolt 133:1